

derpaa, er 200 Kr., og det er meget sjældent, at det tilstaas. Det tilstaas kun i det Tilfælde, at baade Fader og Moder ere døde. Men 200 Kr. vil, som det strax vil springe i Øinene, paa ingen Maade være 7 pCt. af Faderens Embedsindtægt for de høiere lønede Embedsmænds Vedkommende. I det jeg iøvrigt under Enter og Børn efter Arbeidere Alt, hvad de kunne faae, vil jeg kun ønske, at hvis det kan lykkes det ærede Medlem at gennemføre liberalere Bestemmelser for Arbeidernes Enter og Børn, det da kan have til Følge, at der kan komme liberalere Bestemmelser for Embedsmænds Enter og Børn end dem, der gjælde efter den nugældende Pensionslov.

Judenrigsministeren (Singerlev):

Det foreliggende Spørgsmaal er ganske sikkert nyt, det er der mindet om fra forskjellige Sider, og deraf følger allerede, at det er vanskeligt. Det er det ogsaa af en anden Grund, nemlig fordi man her, hvad der ganske vist ogsaa er udtalt af det ærede kongevalgte Medlem (Goos), er kommen ind paa andre Principer, end man hidtil har vedkjendt sig, eller i hvert Fald tildels er kommen ind paa andre Principer. Det forekommer mig imidlertid ikke, at det kan miskjendes, at det er et socialt Spørgsmaal, der foreligger, og derfor maa man vistnok tage nogle andre Hensyn, end man har taget tidligere. Bedst og heldigst vilde det være, om man i Begrundelsen ogsaa i juridisk Henseende kunde være i Overensstemmelse med, hvad der hidtil har gjældt. Er dette ikke helt igennem Tilfældet, finder det vistnok sin Forklaring i det særlige Forhold. Jeg skal tillade mig at fremhæve en Forskjel mellem dette Forslag og Sygeforsikringsloven foruden den, som det ærede Medlem nævnte, og som forekommer mig at være en karakteristisk Forskjel. Med al Respekt for Sygeforsikringsloven angaar den som Regel taget kun forbigaaende Tilfælde, medens dette Forslag angaar Forsikring, hvor det gjælder Liv og Død eller Invaliditet for hele Livet. Det forekommer mig derfor, at man maa se noget stærkere paa det med Hensyn til Forsikringen. Det er ganske rigtig, som det ærede kongevalgte Medlem har sagt, at der ikke er stor indre Forbindelse mellem disse to Forslag, men dette finder sin Forklaring deri, at naar man ikke har villet knytte det til Sygeforsikringen, som jeg tror det ærede Medlem, der talte først, har ønsket, har man ikke kunnet gjøre Forbindelsen stærkere og større, end den er bleven nu. Jeg tillod mig at udtale forleden Dag, at jeg ogsaa kunde have tænkt mig, at man

kunde komme til tvungne Bestemmelser med Hensyn til Sygeforsikringen, og naar man ikke er kommen til det, saa er Grunden dertil, at vi havde en saa frodig Udvikling af Sygeforsikringsinstitutionen og Noget at støtte os til. Jeg indrømmer ogsaa, at naar man var kommen til tvungne Bestemmelser ogsaa for Sygeforsikringsinstitutionens Vedkommende, havde det været lettere at faae en fuldstændig Harmoni mellem de to Forslag og faae en sikker Forbindelse mellem dem, og saa kunde man have faaet det i et ganske andet Omfang, end man nu har fundet det rigtig at gjøre. Men netop fordi der var en gammel Institution, troede jeg ikke, det vilde være rigtig at gaa over til tvungne Bestemmelser — i hvert Fald mente jeg, det var bedst at se, om man ikke kunde komme igennem i den Retning, hvori Forslaget forleden blev fremsat, og det vandt ogsaa i det Hele taget Bifald. Jeg skal lige over for det ærede kongevalgte Medlem bemærke, at man har flere Forbilleder end det, jeg vedkjender mig, og som i det Væsentlige, men dog ikke helt igennem er fulgt. Dette Forhold er ordnet i forskjellige Lovgivninger paa anden Maade, f. Ex. i England, hvor man slet ikke vedkjender sig dette Princip, og hvor det Princip kommer i stærkest Grad frem, at Arbeideren veed jo, hvad det er, han gaar ind paa, altsaa maa han tage Risikoen. Det forekommer mig, at her er et svagt Punkt. Det ærede Medlem spørger: Hvorfor er Arbeidsgiveren forpligtet til at give Erstatning lige overfor Arbeideren. Vil man begrunde det paa samme Maade som lige over for det øvrige Maskineri, man benytter, vil man sige: Ingen tænker paa at undlade at forsikre sit Hus, og Ingen er saa ufornuftig at undlade at forsikre sine Maskiner, hvorfor skulde han saa ikke være forpligtet til at forsikre sine Arbeidere, saa kan man dertil svare: Det skal man ikke gjøre — jeg tror, at det ærede Medlem var af den Mening, i hvert Fald er det andet Steds Mening — man skal ikke gjøre det, fordi Vedkommende veed, hvad han gaar ind paa, og Lønnen maa da være afsættet derefter. Der tror jeg, man maa sige, og praktisk slaar det ogsaa ganske til, at man billigtvis maa erkende, at det ingenlunde kan siges med Sikkerhed, at enhver Arbejder veed, hvilken Risiko han underkaster sig ved at gaa ind til Maskinarbejde og deslige. Jeg tror, at der er et Billighedsmoment, der maa gjøre sig gjældende. Man kan ganske vist sige: Saa maa Arbeidsgiveren afsætte Lønnen derefter; men naar han nu ikke gjør det, hvad gjøre vi saa her? Saa sige vi: Foruden